

Η ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

‘Η ξανή και τὰ ἔργα τῆς Ἀθηναϊκάς ἀρχέντισσας ποὺ ἐφέρεσ τὸ στέφανο τοῦ Μαρτυρίου. Ο γάμος της και ἡ χηρεία της. Πός έχτισ την ιστορική μονή τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου. Τὸ δραματικὸ ἐπεισόδιο της μὲ τὸ Βεβέδσα. Μία τραγικὴ σκηνὴ στὰ Πατήσια. Ποῦ βρίσκεται τὸ λειψάνιο τῆς Ἀγίας κλ.

‘Υπάρχουν ἵσως πολλοὶ ποὺ δὲν ξέρουν ὅτι έχει και ἡ Ἀθήνα όλόσυμο τὸ λειψάνιο ἕνος Ἀγίου ή μᾶλλον μᾶς Ἀγίας. Είνε τὸ τίμον αὐτοῦ τῆς Ἀγίας Φιλοθέης, τὸ γένος Βενιζέλου, ποὺ σύζευξαν θησαυρισμένο στὸ Ιερό τῆς Μητροπόλεως. Η παλαιὴ Ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγίας τὸ είχε παραδώσει στὴν ἔνορακή τους ἔκκλησια Παναγίας τῆς Γοργοπεπτού (τὸ σημερινὸν “Ἀγίο Ελευθέριο”), ἀργότερα διώρισε τὸ λειψάνιο, για περισσότερη ἀσφάλεια, μετεφεύδη στὴν παπατεύποδη κτισθίσιο Μητρόπολη.

‘Η Φιλοθέη ἔζησε κατά τὰ μέσα του 18ου αἰώνος. Ήταν κόρη τοῦ λογίου και ἄρχοντος Ἀγγελίου Βενιζέλου, οὐ δούπος τῆς είχε δώσεις εκτακτὴ μορφή. Τὸ Φιλοθέη ἔγασψε τὴν Ἀττικὴ διάλεκτο μὲ ἀξιοθαύμαστη χάρη, ἀν κρίνονται πάδο μάναφορά της ποὺ σώζεται στὰ κειτούργαμα τῆς Ἐδυνικῆς Φιλοθέης. Οι γονεῖς της τὴν ἐπάντεργαν πολὺ νωρίς, σύμφωνα μὲ τὴν τότε συνήθεια, σὲ ἡλικία μόλις 14 ἔτων. Φαινεται διώρισε διὰ τὸ διάντρος της Ἀθηναϊκής οἰκογένειας και ἡ νινοψη Φιλοθέη πέρασε ἀσημένη μέρες μαζὶ του. Όπωδεσποτε, δηλατυπόδης μετὰ τρία χρονία, πέθανε, και ἡ Φιλοθέη ἔμεινε χήρα ἡλικίας 17 ἔτων. Οι γονεῖς της θέλησαν νὰ τὴν ἁνατανατεύσουν, ἀλλ’ η Φιλοθέη τὴν φορὰ ἀντίτηκε, δηλῶντας κατηργοματάκη διὰ περάσισιον, περάσισιον, νὰ συντηροῦνται μὲ τὰ εἰσοδήματα ἡ καλόγριας τῆς Μονής.

Σὲ λίγον καιρὸν πέθαναν και οἱ γονεῖς της, ἀφίνοντάς την γενικὴ κληρονόμο μεγάλης περιουσίας. Η Φιλοθέη ἤταν τότε 20 ἔτῶν λάμπουσα ἀπὸ δημοφράνια και νεύτη. Εγίπος ἀμέσως —στα 1550— ἔνα διάβρωτο μοναστῆρο στὴν ονομα τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου και τὸ προίκος μὲ δῆλη τὴν κτηματικὴ περιουσία, για νὰ συντηροῦνται μὲ τὰ εἰσοδήματα ἡ καλόγριας τῆς Μονῆς.

‘Οταν ἐτελείωσε ἡ οἰκοδόμησις, ή νεαρή χρόα ἔκοψε τὰ μαλιά της, φύρασε τὸ μοναχικὸ ράσο, παράστησε τὸ κοιμητικὸ τῆς ὄνομα Ρεβούλα, για νὰ πάρῃ τὸ ιερατικὸ Φιλοθέη και κλείστηκε στὸ Μοναστῆρο μαζὶ μὲ πολλὲς παρθένες ποὺ τὶς ἀντέβαζε εκεὶ η θεμέλιη χριστιανικὴ πίστη τῆς Ηγουμένης. Τοιούκενειακὸ τὸ ὄνομα, ή ἔξοχη ψωμάτως τῆς, ποὺ έλαμψε ἀγγελικά στὴν κορνίζα τῆς μαύρης καλογερικῆς μαντίλας, ή γερή μόρφωσις τῆς, τὴν ἐδείχνει πρώτη ἀρχόντισσα τῆς Αθηναϊκῆς. Ήταν ή “Ἀρχέντισσα Ηγουμένη...”

Και ἀρχίσει τὴν εὐεργετικὴ τῆς δρᾶ: Τὸ Μοναστῆρο ἔχρησιμε και ὡς Πατριναγαγείο (Παρθενών), δῆλως λεγόνταν, δην ἐξεπαδέντο τοις κοριτσιών τῶν καλών σπιτιών, και ὡς Ὁρφανοτροφείο, δουν εύθυναν ασύλο τὰ φωτοχόροτσα.

‘Η καλόγριας σιγά-σιγά ἔγινεν 200! Η Φιλοθέη τὶς διοικοῦσε ἀγρυπνη, και φροντίζοντας γιὰ δῖα. Στὴ Μονή μάθαναν γράμματα ἀλλὰ και δουύλων ἐργάζειρα και ὑφάσματα. Μέσα σὲ μίαν ἀπέραντη αἴθουσα ἤταν οι σημένοι πλήθος ἀγαλαύοι, δην ή καλόγριες πρωταίρια μάθαναν και ματαπατεύρα. Άλλα κι αὐτές και τ’ ἄλλα κοριτσιά μάθαναν νὰ κεντοῦν μὲ χρυσοῦ και μετάτινα νήματα, ἐπάνω σὲ μαντίλα, ώραια λεπτουργημένα σχέδια. Σώζονται ἀκόμη τέτοια δρόγχειρα στὸ Μονοεῖο τῶν Χειροτεχνημάτων και σὲ μερικά παλαιὰ Ἀθηναϊκά σπίτια. Είνε γνωστά μὲ τὸ διόνομα το σε βράδες και σήμερο γένενται περιζήτητα.

***

Τις βάσεις τῆς ιστορικῆς ἔκεινης Σχολής τόσο καλά τὶς είχε βάλει ἡ Ηγουμένη Φιλοθέη, διστε και μετὰ τὸ δραματικὸ διάντο της, ἐπὶ 300 ἔτη, διαρρόφανον ἔκει μέσα ἡ Ἀθηναϊκά κόρες, ἀκόμη και διὰ τὰ χρόνια τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Τὸ Μοναστῆρο κατέρρεσε και η συνή παραδοσο τῆς Σχολῆς ἐξακολουθοῦσε. Ος τὰ 1905 δισώντο τὰ έρειτα τῆς Μονῆς, και στὴ θέση ἔκεινη κτίσησε τὸ σημερινὸ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο.

‘Η Φιλοθέη δὲν είχε περιορίσει τὸ θέρο της στὴν ἐκπαίδευση τῶν κοριτσιών. Κοντά στὴ Μονή ἔχεισε σὰν παράτιμά της, Νοσοκομεῖο και Γηροκομεῖο. Τοὺς ἀρρώστους και τοὺς γέροντες τῶν περιτοιούνταν ἡ ίδιες ἡ καλόγριες. ‘Ολη αὕτη τὴν

κίνηση τὴν δημιούνε μὲ μοναδικὴ ἀποσίωσις ή εὐγενικὰ ἀδτη γυναικαί, ποὺ ταχικά ἔκπειται τὴν ἀγάπη στὸ Θεό και στὸ σκλαβωμένο Γένος. Τὸ Μοναστῆρο τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου γρήγορα φημίστηκε σὲ δῆλη τὴν Ἐλλάδα. Ο παντοῦ ἔρχονται ἀρρώστοι και φτωχοί, και ἡ Φιλοθέη τοὺς δεχότας διλούς μὲ μητρικὴ εὐσπλαγχνία. ‘Ἐξ αἵτιας αὕτης κατήνησε μάλιστα νὰ φτάσῃ τὸ Μοναστῆρο σὲ οικονομικὲς στενοχωρίες, η καλόγριες νὰ βρογγάνει διὰ τὸ πεδάνων ἀπὸ τὸ πείνα και νὰ παρακούντη τὴν ‘Ηγουμένη νὰ μετριάσῃ τις ἀγάπων γέργειρες τῆς, ‘Άλλ’ η Φιλοθέη τὶς ἔμεινε:

— Αράντε! Ο Θεός, ποὺ τρέφει και τὰ νεογέννητα τῶν κοράκων, δὲν είναι δινατάδος νὰ μὴ φρονίσῃ και γιὰ μᾶς! Ζητεῖτε πόδη τη βασιλεία τοῦ Θεοῦ και τὴ Δικαιοσύνη, και δῆλα τ’ ἀλλα δῆσσος δοῦσθον!

Και πραγματικῶν, θυσερῶν ἀπὸ λίγες; μέρες ἐπισκέφτηκαν τὸ Μοναστῆρο δὲν πλουσιώτατοι ἄρχοντες, σύναυλασσαν τὸ μέγα ἔργον και ἔκαναν γενναία δωρεά. Η καλόγριες έθεωραν θαῦμα και φασούσθηκαν μὲ μεγαλείτερο ζῆλο στὶς φιλανθρωπίες ἀσχολίες τους.

Σιγά-σιγά, η φήμη τοῦ Μοναστηρίου και τῆς Φιλοθέης σκορπίζοταν σὲ δῆλη τὴν Ανατολή. Τὴν ὄνομαζαν Αγία. Χριστιανὲς καταδιωκομένες ἀπὸ τὸν θυμωμανούς ἔτρεχαν στὸ Μοναστῆρο νὰ ζητήσουν προστασία. ‘Εξαφνα συνεψή τὸ ἀκόλουθο επεισόδιο:

Τρεσερες γυναικίκες, Κρητικές, ποὺ είχαν αιχμαλωτισθεῖ σὲ μια, ἀνταρσία, ἐδούλευαν σκλάβες σὲ οικογένειες μπέθον τῆς Ἀθηναϊκῆς. Οι Τούρκοι ἀφεντάδες δὲν θέλουν τοὺς θέλουν νὰ τὶς τουρκεψουν διὰ τὴς βίας, ἀλλ’ η σκλήρες πρόστασαν, ἔφυγαν νύχτα, και κατέφυγαν στὸ Μοναστῆρο.

Η Αγία τὶς δέχτηκε μὲ ἀγάπη και ἀρούσι τὰς εὑσπουλεύεις σὲ μείνουν πιστές στὴ θρησκεία τῶν πατέρων των, τὶς ἐκρυψει στὰ υπόγεια τῆς Μονῆς που νὰ βρῇ καταλλήλη εὐκαιρία νὰ τὶς στείλῃ στὴν πα-

τρίδα τους.

‘Άλλ’ οι μπέθοδες ποὺ τούμαθαν, ἀναφέρηκαν στὸ Βεβέδσα τῆς Αθηναϊκῆς και παρούσαση τὸ Μοναστῆρο, ἀπαυτούντες ἀπὸ τὴν Ηγουμένη νὰ τὸνε παραδώσῃ τὶς σκλάβες τους. Καὶ ἐπειδὴ η Φιλοθέη δὲν θέλειν και να μενάνει τὸν τρόπο νὰ φανερωθεῖ ποὺ τὶς είλε η κυριμένες, δὲν θερέψαν τὸν τρόπο νὰ φανερωθεῖ ποὺ τὶς είλε τὸ Βεβέδσας τὴν ἔσυρε στὴ φυλακή. ‘Εκεῖ, οὐ σ’ ένα σκοτεινὸν και ὑγρὸ μπουντούμην, έμεινε ἐγκλειστὴ η Αγία, περιμένοντας ἀπὸ την πατήμη σὲ στιγμὴ τὸ θάνατο, μὲ ησυχίη τὴν καρδιά και ἀπάρχο τὸ πνεῦμα...

Τὴν ἀλληλή μέρα πλήθος Τούρκοι μαζεύτηκαν στὴ φυλακὴ ἐπιμένοντας για μαρτυρίας ποὺ είλη καρύψει τὶς τέσσερες γυναικίκες. ‘Άλλ’ η Αγία ἀρνήθηκε δριστικά. Τότε ὁ Βεβέδσας τὴν ἔσποτενε νὰ διαλέξῃ τὴν ή νὰ πενθάνῃ μὲ σπαθί, η, ἀν θέλει νὰ σωθῇ, ν’ ἀρνηθῇ τὴν πίστη της. Ο παρούσασην μάλιστα και τὸ Δήμοιο ἔναντιον ‘Αράπη, κοκκινοφορέμενο, μὲ γυνή τη σπάθη. ‘Η Αγία για στάραχη ἀπάραχη ἀπέναντι του, και εἶπε:

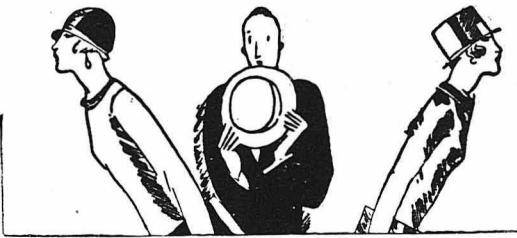
— Χτύπα! Είμαι ἐτούμη γιὰ τὸ στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου...

Κι’ ἔσκυνε τὸ θεῖο της κεφάλι, περιμένοντας τὸ κτύπημα. ‘Άλλ’ η Αγία ἀρνήθηκε δριστικά. Τότε ὁ Βεβέδσας, ἀνθρώπος πανούδης και φιλορίματος και ταλάριαν διὰ προσώπους νὰ φύλεψηται ἀπὸ τὴν λατρεία ποὺ είλαν στὴν ‘Αγία οι Χριστιανοί τῶν Αθηνῶν’, και διέταξε τὸ Δήμοιο ν’ ἀποσυρθεῖ. Τὴν ίδια μέρα οι Χριστιανοί ἔκαναν ἔφανο, ἔμάζεψαν σημαντικούς ποσού και γυναικεία κοιμήματα και μάζι μὲ ἄλλα δῶρα τὰ στάφεραν στὸ Βεβέδσα, δηοτοίστης περιμένοντας τὸ Μουσούλμανικὸ δόχο μὲ δάφορες φευτίες. ‘Η Φιλοθέη, θυτερῶν μὲ λίγες μέρες βρήκε εὐκαιρία κι’ ἔστειλε μ’ Αλγητικού καράβι τὶς τέσσερες γυναικίκες στὴν πατείδα τους.

***

‘Ως τόσοιο, δραματικός Τουρκικός ὄχλος τῶν Αθηνῶν μισούσει τὸ Φιλοθέη και ζητούσε περιστασία νὰ τὴν έκταψῃ. Και η σύναρτρα διέν σηργήσει παρουσιασθῆ. ‘Η Αγία είχε κτίσει στὰ Πατήσια ένα εκκλησάκι στὸ διονύσιο τοῦ Αρειοπαγίτου, και λίγα κελλιά γύρω. Σ’ αύ-

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΠΙΤΟ

Στό Μοργκέντ της 'Αγγλίας κατεσκενάσθη τό πρωτοτυπώτερο σ' όλον τόν κόσμο σπίτι, τό «σπίτι - έλεφας»!

'Η δέλη οικοδομή, δύπικες δείχνει και τό δυναμά της, έχει σχῆμα έλεφαντος.

Περιλαμβάνει έξι δωμάτια, μιά κουζίνα, ένα σαλόνι και τέσσερες κρεβατοκάμαρες.

Είναι δύο παράθυρα χαρίζοντας αφθονού άσημα και φως στό στοιχειό του έλεφαντος.

Στό κεφάλι του τόν ελεφαντοσπίτου, στό δύπικο βρίσκεται έγα μόνον δωμάτιο, έχει ως παράθυρα τά δύο μάτια του έλεφαντος.

Στή ράχη του έλεφαντος βρίσκεται ένα φρεσού πον χρησιμεύει ως ταράτσα. 'Η ταράτσα ανήγειρε 20 μέτρα ψηλά από τό δέδαφος και ή θέλα από έκει είνε θαματία.

Ποτος είνε δεν εντυχήσεις τον πρωτοτύπου αντού σπιτού δέν έκρουμε δυστυχώς νά σάς πούμε...

τό πήγαινε από καιρό σέ καιρό και λειτουργούσε. Σχετικώς μ' αυτά, δι βιογράφος της 'Αγίας γράψει:

„Νεανίας τις, πομπήν προβάτων, δεδομένους έναντις ηλικίας είς κλεψία, κατεκαθητήν υπό τον Σατανά, γεννήθηκαν γυνώς και τεραχλισμένους έφερετο είς ζηρή και σπήλαια, θέαμα γύντων; έλευσιν. Πολλάκις, σταν ξηροτεί είς τόν έσαντον του διπλαγάζεν είς τά πέρα μοναστήρια διά νά ενηρύσταισαν τον πάνθος του, πλήν είς μάτην. Τέλος τά πάντων, παρ' άλλων δηγηθείς, προσήλθησε και τή 'Αγία, ή δούλια ενσπλαγχνισθείσα αυτόν, μετά συντόνου και έκτενους προσευχής, τόν ελύτρωσε τής διαβολικής έκεινής μάστιγος, και ουνθετήσασα αυτόν ικανός τον έκουφευσε. Μοναχόν και ούτως έφερας τόν ίπποιον της ζωής του εν μετανοίαι και άσκησει, θαυμαζόμενος υπό τό πάντοιν.. Πολλοί λοιπόν, τόσουν είκ της ίδιας πολιτείας τών 'Αθηνών δύσον και έκ τόν πέριξ κωμῶν, άκοντες τής 'Αγίας, προσερχούμενοι έλαμπονταν ψυχικάς και σωματικάς ιατρείας, δύνην διά την τοιωτήν ένοχλησιν και διά τό πλήθος τόν μοναζουσῶν, δύον καθ' έκστηνην ήμερων ημέρων και στενοχωρεύο τό Μοναστήριον, έπαρακνήν ή 'Αγία και οικοδόμους και έτερον μαρχάν άλιγον τής πόλεως είς τόπον λεγόμενον Πατήσια, πόδις τελειτέραν ήσκιαν τών άδελφων, είς τό ίππον συγκάνουσα συνεφιλοσόφει και συνησκετο μετά τον ύπ' αὐτήν.."

Σέ μα δόλονταί λουπόν της 2 πόρος 3 'Ογκωθίουν 1588 ένω βριούταν έκει ύψηνοντας με άλλες καλόγριες, διμήκαν μέσα Τούρκοι και τής έπετεθήσαν με καιμούτσικα. 'Η καλόγριες περικυκλώσαν άμεσας τήν Ηγουμένη για νά τήν προφυλάξουν με τά κοινά τους, άλλ' οι φανατικοί Όθωμανοι γχτυπήσαν έπάνω τους άγρια και άλιτητα, τραβήξαν παράμερα τή Φιλοθέη, τήν έμαστηγων μέχρις αίματος και τέλος, άφηντος την μισοπεθαμένην, έψυγαν...

'Η καλόγριες βαρεία λυπημένης, μετέφεραν τήν 'Ηγουμένη τους στο Μοναστήρι τών 'Αθηνών, δύον τήν περιποιήθηκαν όσο μπορούσαν. 'Άλλ' ή λεπτοκάμωτη Φιλοθέη δέ μπόρεσε ν' άνθεψῃ στίς πλήγες που είχε πάρει, και στις 19 Φεβρουαρίου 1589, πέθισε.. 'Η καλόγριες, τό 'Αθηναϊκό αρχοντολόι και δύος ή λαδά τήν έκθεψαν με άπειρη θλίψη, και τήν έθαψαν στήν αὐλή τής Μονής.

Δεν άργησαν δύον ή φανούν σημεῖα τής άντροτός της, Στήν άνακομδή τών λειψάνων τής, δύως λέσει δι βιογράφος της, «ενέρθη τό τίμιον αὐτῆς σόμα σώσον και ἀνέργαιον, και μύρον εὐώδους μεμετωμένον». Τοίχει Μητροπολίτες—ο 'Αθηνών, ο Θηβών, και ο Κορινθίας—έστειλαν άμεσως άναφορά στά Πατριαρχεία και δέξθεσαν τό θαυμα. 'Εποποδέτησαν τό 'Αγιο Λείψανο σε πολιτική και τό ένσησμαίσαν σε δεξιό μέρος του 'Ιερού Βίβλου τής Μονής του 'Αγίου Ανδρέου.

Τώρα βρίσκεται σέ διπλή θήκη, δηλαδή στήν παλιά πού τή διετήρησαν με εύλαβα στο συγγενείς της 'Αγίας και στήν νέα πού περιλαμβάνει τήν πότητη. Φυλάσσεται στό 'Ιερό του Μητροπολιτικού Ναού των 'Αθηνών και έκτιθεται στό προσκύνημα τών εύσεβων μαρφά το χρόνο, στις 19 Φεβρουαρίου, που γιορτάζεται ή μνήμη τής 'Αγίας.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΟΥΒΟΣ

(Του 'Αργύρη 'Εφταλιώτη)

Τόνε θυμούμα τό δύστυχο... Λυχνό, άψηλο, και νόστιμο παλληκάρι. 'Ητανε γεννημένος βουβός. Πάει νά πη, ήταν και κουφός. Σα νά μή τονταναν αντές το σφέρσεις, είχε μείνει κι' οδφανός δάπο πεντε χρονών. Μιά γεντούσσα τόν πήρε και τών άναδεψε. Δηλαδή τόν έμανε να κυνθάρινε ωρο, νά ψωνίζει, και νά κουνή τό μιφορό, σάν δέν είχε άλλη δουλειά.

Μαζί μ' αντό τό μαρφό, μεγάλωσε κι' δι βοτηφός, μερούσε κοντοτύπικα φουστανάκια. Γιατί ήταν κούτσι τό μαρφό που κουνούσε δι βουβός. Και σάν άδεσφα κατάντησαν. Και σαν άδεσφα μεγάλωσαν. Η μικρούλα ήταν ή μόνη πού δέν τόν πειράζει. 'Ως κι' ή μάννα της τόν περιγελούσε, μ' ή δηλη τής τήν καλή καρδιά. Στά χωρίδια τό περιγέλοιο νά λειψή δέν γίνεται. Σάκουν και πηγάνουν στό καλό, μ' δέν περιγελάσουν ένα βουβό. Και σήμερα γαρίζει, μάς μήν είνα και βουβός. Τόνε θυμούμα λοιπόν ως δεκαπέντε χρονών και τή μικρούλα ώς δέκα. Τούς θυμούμα σάν πήγαινε στό βράδυ στή βρόση μαζί. Κάποιος τονδρώγη τότε τόν βουβόν. ένα πετραδάκι, ή και κανένα πεπονόφλουδο. Δέν τό ληρμωνώ τον πρόσωπο τό πικραμένο και τό λυπητόρο, καθώς γιρίζει κι' έβλεπε τή μικρή, σά νά τής έλεγε: 'Βλέπετε τί θά την γάνται κανείς βουβός.. 'Η μικρή τότες κοίταζε γύνω, μέ μάτια που τόναγαν σπίθες. 'Άλλοι τότε σε κείνον που δάκερε τό ματί της να πετάρει τό πετραδάκι ή τό φλούδα άπων στό σύντορο της...'

Γαν θυμούμα και στό πανηγύρι τό δύστυχο τό βουβό.

Ητανε μεγαλείτερος τώρα. Σωστό παληκάρι. Πάλι μαζί με τήν κρη και μέ τήν μάννα της τή γηρά. Σωστή κοπέλλα, κ' ή κόρη τώρα. 'Όχι πολύ μοσφρή, μά νόστιμη, νόστιμη κι' άφρατή σά μήλο μαργαρίτα. Η τόνθυμούμα σά χόρευε μαζί με τίς άλλες γνωτίσσεις. 'Ο βουβός—δλη του ή ακόη κι' δλη του ή μάλια ήτανε μαζεμένη στά ζωρανά μάτια του, και σάν πρόσχαρα χείλη του, δέν χρότανε στά καραμάρια του, και νά τής διάροι θάρρος με τά καρδετικά του γνευμάτων. Δός του και χόρευε ή κοπέλλα, δός του και λαφοτρόδους δι ανοιχτόκαρδος βουβός.

Άχ, τόνε θυμούμα και στή στερνή φορά που τόν είδα!

Περπατούσαν μά βασιάρα μοναχούς στήν άκρογαλα. Πήγα ώς τόν κάρο, στάθμασαν στήν βράχο, και κοίταζα τά ήσυχα και βαθεία νερά. Στο πλάι μου ήτανε μά δλλη πέτρα, πιό μέσα κατά τήν άλασσα. Και δίπλα στήν πέτρα, από τό δικό μου τό μέρος, έπλευσε κάτι, που δάνει τόν καταλάθω τί ήταν. 'Επλευσε ήσυχα και βαρεά, και κάθε λίγο τό χτυπούσα κι' ένα κύμα στήν πέτρα. Πήγα κοντήτερα κύνταζε κι' είδα πώς δέν είχα λάθος. 'Ηταν, άνθρωπος, κι' ένα δύστυχος δι βουβός! Είχε πέσει στή άλασσα δι δύστυχος... Κ' ήταν ίσα-ίσα τή μέρα πούχε άρρεβωναστεί ή μικρούλα!!!

'Αργύρης 'Εφταλιώτης

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ *

(Έπεισσόδιον)

Τ' είν' τό κακό που γίνεται στά Φιλιατρά τή νύχτα, 'Εβούτες ή 'Ανατολή, έμιονγχρουσεν ή δύσι

κι' έκει μέστο μεσαντάνε τά μαυροφορεμένα δύκομας άντραφάζεται σάν γάντια ζερζωμένος.

Κακός σεισμός έπλακωσε, κακή άνεμοδύνα πέφτουν τά σπίτια τά ψηλά πλακώνυν τά καλύβια κι' δουν κοινάται κάθητες κι' δουντάνε.

Άνδρούσιν και νεύοντανδρού, πέντε χρονών άγάπη πέντε χρονίες τής αρχοντέρας, πέντε πονά γάνηρος, κι' γάμος, τον έγινε τής αγάπης.

Οι συμπετρεφούσεν πέρχουν κι' οι καλεσμένοι πάνε...

Άνδρούσιν και νεύοντανδρού, πέντε χρονών άγάπη πέντε πονά γάνηρος, κι' γάμος, τον έγινε τής αγάπης.

Οι συμπετρεφούσεν πέρχουν κι' οι καλεσμένοι πάνε...

Άνδρούσιν και νεύοντανδρού, πέντε χρονών άγάπη πέντε πονά γάνηρος, κι' γάμος, τον έγινε τής αγάπης.

Πάμε γυναίκα στόν όνειρα νά κοιμηθούν' αντάμα!

Πρότοι φιλί τής δένωκε, πρότοι φιλί τής πήρε

κι' δύκομας άντραφάζεται σάν γάντια ζερζωμένος.

Κακός σεισμός έπλακωσε, κακή άνεμοδύνα,

πέφτει τό σπίτι το γαρυφάκων βαρεά θεμελευτικόν

κι' έπειτας τόν ψειρόπανδρους σάν πλάκη από κιβούση!

'Άλλοι σ' αύτούς που κρύβανε πέντε χρονών άγάπη

κι' ένα φίλι, έσπρι πέρφραμασαν μονάχα...

Τ' είν' τό κακό που γίνεται στά Φιλιατρά τή νύχτα;

Ι. Πολέμης

* Τό τραγούδι αντό τό δημιουργός πούτης Ι. Πολέμης πρότιμης πούτης ηλικίας πάνω από πέντε χρονών, δημιούργησε την έντονη αντίθετη στην προηγούμενη πούτη της Φιλιατρών. Τό δημιούργησε σήμερα σήμερα πούτη την Φιλιατρών έπειτα από την προηγούμενη πούτη της Φιλιατρών.